

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Tiché a soudců JUDr. Dušana Strýčka a JUDr. Václavy Vrecionové v právní věci žalobce **M** **V**, nar. **bytem** zastoupeného Mgr. Jakubem Drábkem, advokátem, se sídlem v Praze 7, Komunardů 6, proti žalovanému **J** **V**, nar. **bytem**, zastoupenému JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem, se sídlem v Praze 2, Trojanova 12, o **zvýšení výživného, o odvolání žalovaného proti** rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 29.7.2009, č.j. 3 C 198/2008-12,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadené části, ve výroku I. mění tak, že od 1.9.2008 se výživné zvyšuje na 15.000,- Kč měsíčně; ve výroku II. se mění tak, že dlužné výživné za dobu od 15.3.2007 do 30.11.2009 v částce 172.500,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do tří měsíců od právní moci tohoto rozsudku; ve výroku IV. se doplňuje tak, že se zamítá návrh na přiznání výživného za dobu od 1.9.2008 co do dalších 3.000,- Kč měsíčně.**
- II. V dalším se ve výroku I. rozsudek soudu prvního stupně potvrzuje.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně.**
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud Praha – západ dne 29.7.2009, rozsudkem č.j. 3 C 198/2008-12 rozhodl o návrhu žalobce na zvýšení výživného, který byl podán již dne 15.3.2007 Okresnímu soudu v Ústí nad Labem. Šlo o společný návrh zletilého žalobce a nezletilého bratra J. V. zastoupeného matkou žalobců o zvýšení výživného. Okresní soud v Ústí nad Labem rozhodl jen o návrhu, který se týkal nezl. J. V., řízení ve věci M. V. proti Ji. V. vyloučil k samostatnému řízení, a teprve dne 12.2.2008 postoupil v tomto rozsahu věc k rozhodnutí Okresnímu soudu Praha – západ. Tento soud pak napadeným rozsudkem uložil žalovanému, aby na výživu žalobce přispíval částkou 10.000,- Kč měsíčně, ode dne 15.3.2007, částkou 18.000,- Kč měsíčně, počínaje dnem 1.9.2008, a to vždy do 15. dne v měsíci předem. Dále rozhodl, že dlužné výživné za dobu od 15.3.2007 do 31.7.2009 ve výši 183.000,- Kč je žalovaný povinen splácet v měsíčních splátkách po 10.000,- Kč, spolu s běžným výživným, počínaje měsícem srpnem roku 2009 až do úplného zaplacení, a to pod ztrátou výhody splátek. Návrh, aby bylo žalovanému uloženo, aby přispíval na výživu žalobce částkou 25.000,- Kč měsíčně, za dobu od 1.4.2004 do 14.3.2007, byl zamítnut a dále byl zamítnut návrh co do částky 15.000,- Kč měsíčně, za dobu od 15.3.2007 do 31.8.2008 a do částky 7.000,- Kč měsíčně za dobu od 1.9.2008 do budoucna. Konečně bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku se včas odvolal žalovaný. Část odvolání věnuje obecným úvahám o zásadách tzv. řízení sporného, má za to, že soud prvního stupně tyto zásady ve svém řízení nerespektoval, a že pak žalobce neprokázal celou řadu svých tvrzení, jako je tvrzení o vynakládaných poplatcích za učebnice angličtiny, za roční příspěvky za členství v golfovém klubu, za vstup žalobce ke hře golfu, neprokázal vynaložené náklady na pořízení golfové výbavy, na startovné, na kolejné, jízdné v městě kde bydlí i v Praze, jízdné za vlak ani náklady na školní obědy. Dále odvolatel v odvolání vyslovuje své pochybnosti o kvalitě školy, kterou žalobce navštěvuje a vysvětluje, že byl ochoten žalobci pomoci v tom, aby mohl být studentem řádné státní vysoké školy. Má za to, že náklady spojené se svými koničky žalobce dostatečně nevyčísil, pochybuje o tom, že žalobce bydlí na koleji. Je přesvědčen, že žalobce bydlí u partnera své matky. Namítá dále, že výživné by mělo být stanoveno tak, aby odpovídalo odůvodněným potřebám oprávněného, nebylo přihlédnuto k tomu, že výživu musí zajišťovat oba rodiče, dále namítá, že nezohlednil dostatečně majetkové poměry žalovaného, který má řadu závazků, konkrétně dluhy ve vztahu ke svému otci a k Ing. J. V., v celkové výši 4.500.000,- Kč. Dále odvolatel namítá, že nesprávně vycházel soud prvního stupně z prosperity společnosti, jejímž je žalovaný většinovým vlastníkem. Mělo být vzato v úvahu, že ve stínu hospodářské krize, která postihla zejména oblast stavebnictví, by vyplácení vyššího platu pro žalovaného představovalo nepřiměřené majetkové riziko ve smyslu ustanovení § 96 zákona o rodině, a do budoucna by mohlo ohrozit platební schopnost žalovaného a jeho společnosti. V odvolání se dále namítá, že dítě má právo podílet se na životní úrovni svých rodičů, ale nemá právo na stejnou životní úroveň s nimi, v tomto kontextu není na místě vnímat pouze majetek žalovaného a jeho manželky a neuvědomovat si závazky, které žalovanému vznikly, aby vůbec mohl svůj nemovitý majetek nabýt. Pokud pak jde o materiální poměry účastníků v roce 2007, kdy žalobce studoval na střední škole, má odvolatel za to, že v tomto směru neunesl žalobce jenom důkazní břemeno, ale i břemeno tvrzení, když nikterak nevyčísil náklady na svou výživu v tomto období. V tomto směru pak pokládá rozhodnutí soudu prvního stupně za nepřezkoumatelné, též pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Odvolatel si dále stěžuje na nedobrou komunikaci s dětmi, z níž viní jejich matku, důvěřuje, že si k sobě účastníci v budoucnu opět najdou cestu a vyslovuje obavu z toho, aby příliš vysoké výživné nepůsobilo na žalobce negativně v tom směru, že se nenaučí znát hodnotu peněz a nenaučí se s nimi hospodařit, případně nezíská základní pracovní návyky. Nepokládá za správné, aby výše výživného se rovnala průměrné hrubé mzdě pracujícího člověka v České republice. Žalovaný by preferoval, aby mohl žalobci spořit, pro další studium a pro snazší start do života, což také činí tím, že žalobci vede stavební spoření. Připomíná dále, že matka žalobce jako svědkyně před soudem prvního stupně uvedla, že žalobce pracuje u jejího přítele a dostává 350,- Kč za hodinu. Naopak žalobce sám uvedl, že při škole si nemůže přivydělávat, protože studium je náročné. Žalovaný uvádí, že nechce, aby musel žalobce veškerý svůj volný čas trávit hledáním práce, ale domnívá se, že příležitostná práce by ho naučila zodpovědnosti, když, jak si žalovaný ověřil, v prvním semestru navštěvoval žalobce školu pouze 3 dny v týdnu. Žalovaný nezpochybňuje názor soudu, že došlo ke změně, odůvodňující změnu výživného, také proto je sám dobrovolně zvýšil, přesto, že mu přibyla v roce 2003 vyživovací povinnost k dalšímu dítěti, nezl. synovi J. Konečně požaduje, aby v případě zvýšení výživného bylo vzato při vyčíslení dluhu v úvahu, že měsíčně ve prospěch žalobce, žalovaný platí 1.500,- Kč na stavební spoření. V závěru pak navrhuje, aby rozsudek soudu prvního stupně byl změněn tak, že bude výživné zvýšeno na 10.000,- Kč měsíčně, počínaje dnem 1.9.2008, a to tak, že 8.500,- měsíčně by platil žalovaný k rukám žalobce a 1.500,- Kč na jeho stavební spoření.

Z podnětu tohoto včas podaného odvolání přezkoumal odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadených výrocích, tj. v rozsahu pokud bylo výživné zvýšeno na částky přesahující 10.000,- Kč měsíčně, v navazujících výrocích o dlužném výživném a náhradě nákladů řízení mezi účastníky. Ve výroku zamítavém pod bodem III. a bodem IV. nebyl rozsudek soudu prvního stupně odvoláním napaden a v tomto rozsahu nabyl rozsudek soudu prvního stupně již právní moci.

Před odvolacím soudem se žalobce k odvolání vyjádřil tak, že nesouhlasí s pochybnostmi, které žalovaný vznesl v odvolání o kvalitě a rozsahu výuky ve škole, kterou žalobce navštěvuje, prohlásil, že jde o regulérní soukromou vysokou školu, která je schopna poskytnout žalobci úplné vysokoškolské vzdělání včetně toho, že v určité fázi vysokoškolského studia může přestoupit na jinou vysokou školu ekonomického směru. Dále prohlásil, že společnost [redacted] je společností akciovou, ve které funguje druh žalobcovi matky, pro něhož občas žalobce, když má volno o letních prázdninách dělá brigády. Dále právní zástupce žalobce uvedl, že jeho mandant od května letošního roku již nebydlí v Praze na koleji, dojíždí denně do školy ze svého bydliště. Tak mu odpadly náklady 2.500,- Kč měsíčně na platbách kolejného, na druhou stranou však zase stouply náklady na jízdné. Dále uvedl žalobce, že pokud žalovaný argumentuje, že žalobce provozuje příliš nákladné sporty, žalobci je známo, že žalovaný je členem tenisového klubu, kde roční příspěvek dělá kolem 80.000,- Kč.

Žalobce v reakci na výtky k odvolání, že určitá svá tvrzení neprokázal předložil v důkazu odvolacímu soudu doklady od společnosti [redacted], z nichž bylo zjištěno, že v srpnu roku 2009 žalobci bylo vyplaceno 2.180,- Kč a v červenci roku 2009 2.265,- Kč. Dále žalobce odvolacímu soudu předložil zprávu školy, kterou navštěvuje, z níž bylo zjištěno, že v současné době je žalobce řádným studentem této školy. Dále byly předloženy 3 faktury, z nichž bylo zjištěno, že roce 2008 zaplatil žalobce za přípravný kurz angličtiny 6.000,- Kč, v roce 2008 dále zaplatil 54.000,- Kč roční školné a stejnou částku zaplatil v roce 2009.

Oba účastníci se před odvolacím soudem shodli na tom, že žalovaný žalobci stále pravidelně platí měsíčně 7.000,-Kč jako výživné.

Odvolací soud poté, co doplnil řízení důkazy, jež předložil před odvolacím soudem žalobce, dospěl jednak k závěru, že pokud odvolatel vytýká, že v řízení před soudem prvního stupně rozhodující část svých tvrzení žalobce neprokázal, pak k prokázání jeho tvrzení došlo před soudem odvolacím předloženými listinami. Tyto listiny k důkazu byly přečteny, neboť provedení těchto důkazů v odvolacím řízení procesní předpis nebrání, pokud tak, jak tomu bylo v tomto případě, nebyl žalobce k prokázání svých tvrzení cestou ustanovení § 118a o.s.ř. vyzván před soudem prvního stupně.

Z provedených důkazů bylo tedy potvrzeno, že žalobce navštěvuje stále soukromou vysokou školu, kde platí školné nikoliv 60.000,- Kč ročně, ale 54.000,- Kč ročně. Tento rozdíl žalobce před soudem odvolacím vysvětlil tím, že mu bylo poskytnuta po obě léta sleva, protože zaplatil celé roční školné jednorázově. Dále žalobce prokázal i své tvrzení o platbě za přípravný kurz před nástupem do prvního semestru. Uvedl dále, že placené činnosti pro společnost ██████████ vykonává pouze o letních prázdninách, ve školním roce nemá čas se této činnosti věnovat. O posledních prázdninách si tak celkem vydělal 4.445,- Kč.

Ani po tomto doplnění řízení nedošlo k žádným zásadním změnám ve skutkových závěrech, jež činil soud prvního stupně. Odvolací soud se v celém rozsahu na tyto závěry soudu prvního stupně odkazuje, a rovněž ve svém rozhodování z nich vychází. Pokud bylo namítáno, že celou řadu tvrzení žalobce neprokázal, pak odvolací soud má za to, že není třeba prokazovat běžné náklady středoškoláka, který dosáhl zletilosti, ani studenta vysoké školy. Je obecně známo, že odůvodněné náklady mladého člověka, který se věnuje studiu jsou náklady maximální. Nelze ani dospět k závěru, že by žalobce v této roli byl povinen hledat si jakékoliv možnosti výdělku, když se soustavným studiem připravuje na své budoucí povolání. Výhrady žalovaného ke kvalitě školy, kterou žalobce navštěvuje, jsou výhradami, které se pohybují čistě v subjektivních pocitech pana žalovaného. Sociální poměry obou rodičů žalobce samozřejmě nenutí žalobce k tomu, aby vedle řádného studia musel vyhledávat činnosti, kterými by si své materiální potřeby pokrýval z vlastních zdrojů. Žalobce je již dospělým mužem a pokud se připravuje, jak již bylo shora řečeno, soustavným studiem na své budoucí povolání, lze mít za to, že má dost odpovědnosti na to, aby s finančními prostředky, které na svou obživu od žalovaného získá, hospodařil rozumně, nespotřeboval je lehkomyšlně. Zákon nedává soudu možnost, aby jakkoliv svým rozhodnutím omezoval zletilého žalobce v nakládání s finančními prostředky, které se mu v rámci výživného dostanou. V tomto kontextu je třeba zdůraznit i tu skutečnost, že ze stejného pohledu nemá soud ani možnost přihlížet k tomu, že dobrovolně žalovaný ve prospěch žalobce vede stavební spoření, neboť není žádný zákonný nástroj, který by umožňoval zajistit tyto složené finanční prostředky ve prospěch žalobce. Žalovaný může kdykoliv toto dobrovolné spoření ukončit. Proto nebylo přihlédnuto k platbám na stavební spoření ani při výpočtu dlužného výživného.

Odvolací soud tedy stejně tak, jako soud prvního stupně, pokládá výživné ve výši 10.000,- Kč měsíčně ode dne podání návrhu tj. od 15.3.2007, za výživné dostačující, odpovídající jak potřebám žalobce, tak možnostem žalovaného, které výstižným způsobem zhodnotil a popsal v odůvodnění napadeného rozsudku již soud prvního stupně. Nutno dát však odvolateli za pravdu, že soud prvního stupně nikterak výrazně neakcentoval skutečnost, že k žalobci má vyživovací povinnost i jeho matka, která žije sama s žalobcem a jeho mladším bratrem, má ze závislé činnosti i vlastního podnikání měsíčně příjem kolem 22.000,- Kč. S ohledem na skutečnost, že i matka může podstatně žalobci přispět na jeho oprávněné

potřeby, má odvolací soud za to, že od 1.9. roku 2008, kdy začal žalobce studovat vysokou školu, je přiměřená částka, kterou byl měl žalovaný na jeho výživu přispívat částka 15.000,- Kč měsíčně. Jde o částku, která nebude žalovaného nepřiměřeně zatěžovat v situaci, kdy žalovaný je většinovým vlastníkem prosperující společnosti [REDAKCE] tedy společnosti, jejíž příjmy od roku 2006 soud prvního stupně rovněž popsals dostatečným způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí. Odvolací soud, pokud jde o hodnocení majetkových poměrů otce, v celém rozsahu odkazuje na velmi výstižné a podrobné odůvodnění napadeného rozsudku.

Vzhledem na změnu rozsudku soudu prvního stupně ve výroku pod bodem I. spočívající v tom, že od 1.9.2008 není žalovaný povinen platit žalovanému měsíčně 18.000,- Kč, nýbrž 15.000,- Kč, došlo ke změně výroku o dlužném výživném. Toto celkem za dobu od 15.3.2007 do 31.11.2009 činí 172.500,- Kč. Odvolací soud má za to, že majetkové poměry otce a skutečnost, že tímto rozsudkem je rozhodováno o návrhu na zvýšení výživného, který byl podán, již téměř před 3 lety, odůvodňují úvahu, že otec má možnost v přiměřené době celou dlužnou částku žalobci zaplatit. Ke změně pak došlo i v nepřezkoumávaném výroku pod bodem IV. v tom, že za dobu od 31.8.2008 do budoucna byl dále návrh žalobce zamítnut, co do další částky 3.000,- Kč měsíčně.

Pokud jde o náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně, odvolací soud má za to, že úspěch účastníků v řízení je rovnoměrný a odůvodňuje tedy výrok, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení podle ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř.

Za použití § 224 o.s.ř. podle § 142 odst. 2 o.s.ř. bylo rozhodnuto odvolacím soudem i o náhradě nákladů odvolacího řízení za stavu, kdy byl žalovaný úspěšný jen částečně a žalobce se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

V Praze dne 2. prosince 2009

**JUDr. Hana Tichá, v.r.
předsedkyně senátu**

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Šmídová